WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

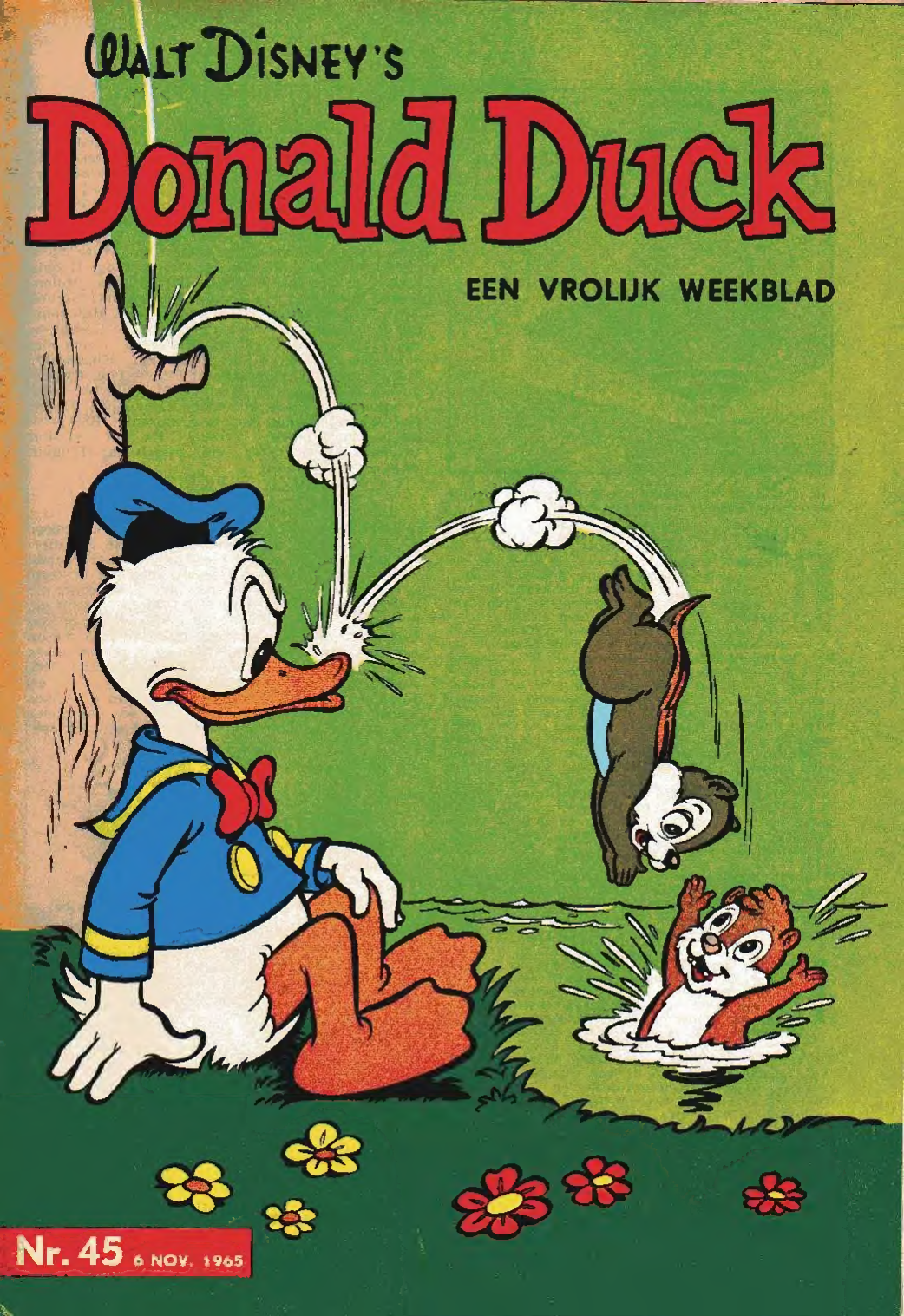

Nr. 45 6 NOV. 1965

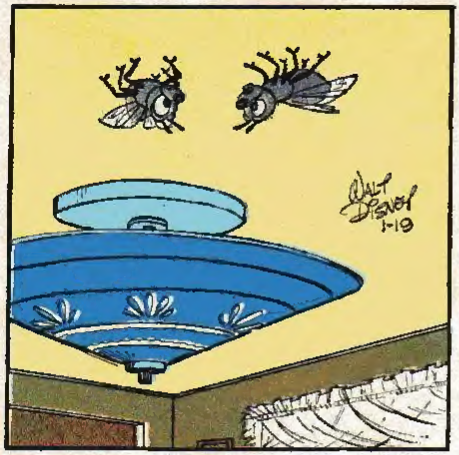

„Ik heb nooit begrepen, hoe mensen het eigenlijk klaarspelen om over de vloer te lopen!"

OOM DONALDS BRIEVENBUS

JOSE HEMMINK, Eygelshoven. Tjonge, wat ben jij verwend op je verjaardag, José! Je rapport vond ik geweldig. Josephina betekent: „God zal vermeerderen" of „de toegevoegde". Philomena betekent: „Zij die van wachten houdt". Nu, je hebt wel even moeten wachten op dit antwoord, hè? Schrijf je nog eens hoe je herfstrapport is?

DE ZUSJES BEMELMANS, Hoenshroek. Heel hartelijk dank voor jullie brief. Jullie kritiek op Donald Duck hebben we echt ter harte genomen, maar dat hebben jullie zeker al gemerkt in de vorige nummers. Schrijven jullie nog eens hoe jullie Donald Duck nú vinden?

WIM VERHOOG, Waarder. Jij hebt wel een hele leuke vakantie gehad zeg, met een pick-up op de koop toe! Je hebt toch niet alléén Beatle-platen hè? Veel succes in je nieuwe (en laatste) schooljaar. Schrijf je nog eens? Dag Wim!

COEN HARTMAN, Kaapstad. Jij hebt de groeten van Opa en Oma Lichtenberg uit Hoenderlo. Coen, ik vind dat jij een hele lieve Oma hebt, om jou op deze manier goeiedag te zeggen. Alvast gefeliciteerd met je zevende verjaardag! Dag Coen!

Wanneer je naar Postbus 792, Amsterdam, schrijft, vergeet dan niet duidelijk je naam en adres te vermelden en in de linkerbovenhoek van de envelop te zetten: „OOM DONALDS BRIEVENBUS".

ONS ZIEKENLIJSTJE

ALS jullie deze Donald Duck in de bus krijgen, hebben de meesten alweer herfstvakantie. Dat betekent dat jullie vast wel tijd hebben om eens even aan jullie zieke vriendjes en vriendinnetjes te denken. Er zijn er een heleboel bij, die dol zijn op spaldjes. Als je dus nog ergens dubbele hebt, je weet wat je te doen staat!

ANTODN v. d. AKER, Broekstraat, Esch bij Boxtel (N.B.), HARRIE GROUVE, 11 jaar, postzegels, speldjes en suikerzakjes, Margrietpaviljoen Son, Dekkerswald, Oroesbeek. GERARD STOKMAN, 9 jaar, postzegels, speldjes en suikerzakjes, Margrietpaviljoen Son. Dekkerswald, Groesbeek. BIANCA VAN BENTHUM, Kinderafdeling Heliomare, Wijk aan Zee. ASTRID MOETWIL, 8 jaar, Zaal 15, Rotterdams Zeehospitium, Katwijk aan Zee. ANDRE SCHOUTEN, 10 jaar, speldjes en ansichtkaarten, Antoniusziekenhuis, Kinderafdeling Zaal 1, IJmuiden. TDNNIE VAN DE MIJDEN, speldjes, ansichtkaarten, Molenhoefstraat 10, Udenhout (N.B.).

OPLETTEN ALLEMAAL

DE winnaars van prijsvraag nr. 38 zijn: 1e prijs: Peter v. d. Berg, Oranjelaan 10, **Castricum; 2e prijs:** Harmen de Vries, Wildzang 8, **Drachten; 3e prijs:** Karel de Koeijer, **Axel, post Terneuzen;** Gerry Taekema, **Glanerbrug;** Derk van Dijk, **Onderdendam;** Trudy Ruizendaal, **Eemnes;** Simon en Nieta Prins, **Bleiswijk;** Hilda Ebring, **Lissabon (Portugal);** Wilma Jansen, **Velp (Gld.);** Rose-Marie Stickens, **Herentals, Pr. Antwerpen (België);** Ronald Prud'homme, **Den Haag;** Robbie Niewerth, **Geleen; 4e prijs:** René Koops, **Molenhoek (Mook L.);** Jan Zwaag, **Aardswoud;** Gerard de Bra, **Roosendaal;** Marja v. Leeuwen, **Hillegom;** Els de Gooijer, **Landsmeer;** Sonja de Jong, **Slikkerveer;** Appie v. d. Beek, **Nijkerkerveen;** Harm Siegers, **Neede (Gld.);** Siny Maaskant, **Klaaswaal;** Marga Springer, **Amsterdam;** Peggy Tjio, **Eygelshoven;** Ben Anvelink, **Winterswijk;** Ella Lievense, **Westkapelle;** Grace Maandag, **Oss;** René Roest, **Rotterdam-26;** Dini Hogeweg, **Borculo;** Riekje v. Meekeren, **Vianen;** Yvonne Emondt, station **Utrecht;** Anneke Stegeman, **Appelscha;** Truusje Willemse, **Apeldoorn.**

ONZE WEKELIJKSE PRIJSVRAAG Nr. 45

ZOEK voor ieder tekeningetje een woord. Probeer de gevonden woorden daarna zodanig in het vierkantje te zetten, dat ze elkaar van boven naar beneden en van links naar rechts dusdanig kruisen, dat je de woorden zowel van links naar rechts als van boven naar beneden kunt lezen. Schrijf de woorden in de goede volgorde, onder elkaar op een briefkaart of knip de oplossing uit en plak die op een briefkaart en stuur deze vóór 11 november 1965 naar redactie DONALD DUCK, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam, adres en woonplaats op de briefkaart en zet in de linker bovenhoek: OPLOSSING Nr. 45, en daaronder wat je wilt hebben: een autoped of een horloge.

De oplossing van prijsvraag nr. 43:

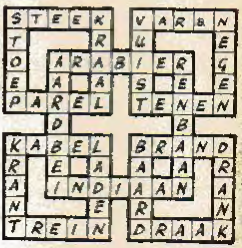

PRIJZEN

Eerste prijs: een horloge of autoped naar keuze; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

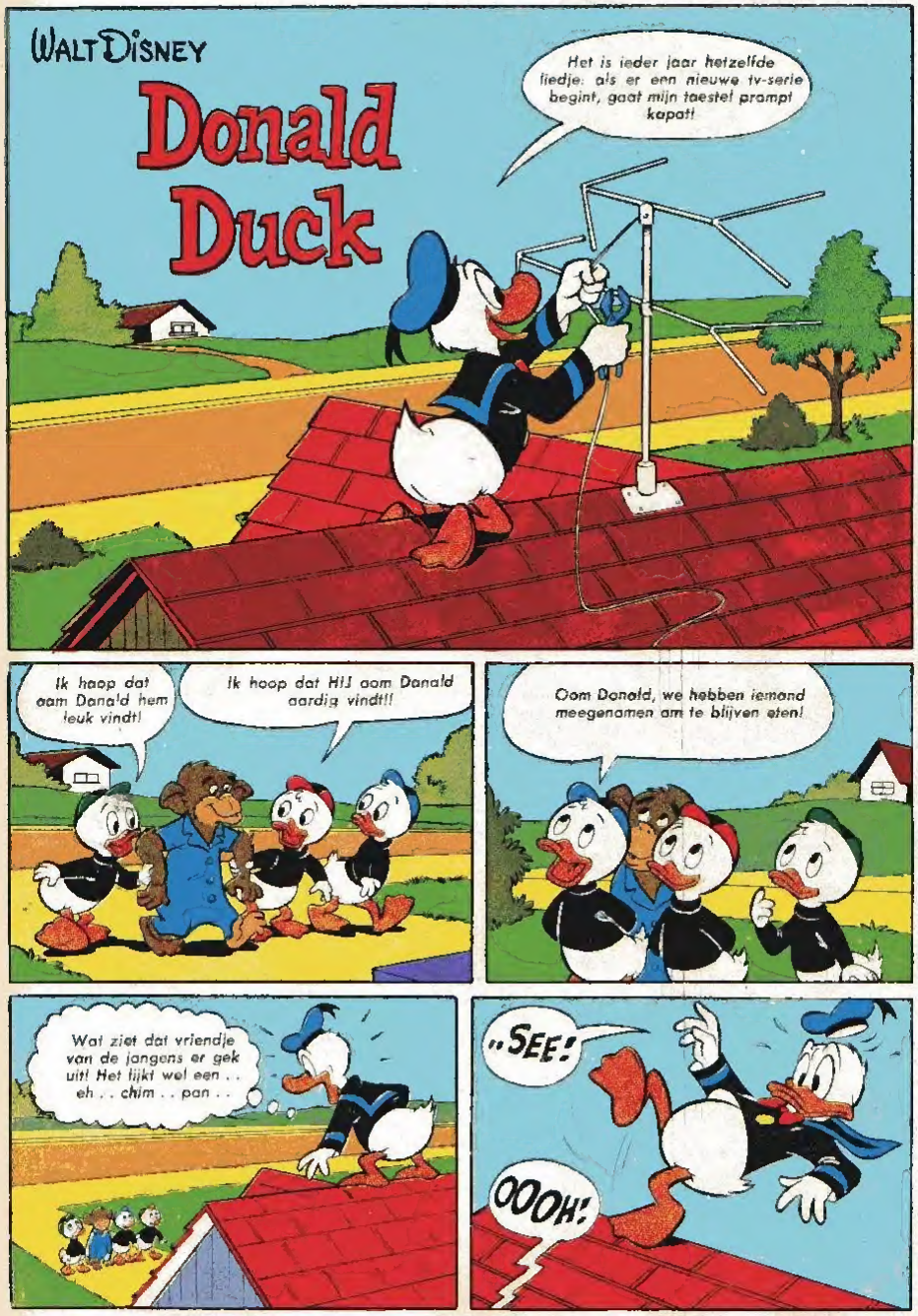
WALT DISNEY
Donald Duck
Het is ieder jaar hetzelfde liedje: als er een nieuwe tv-serie begint, gaat mijn taestel prompt kapot!
Ik hoop dat oom Donald hem leuk vindt!
Ik hoop dat HIJ oom Donald aardig vindt!!
Oom Donald, we hebben iemand meegenomen om te blijven eten!
Wat ziet dat vriendje van de jongens er gek uit! Het lijkt wel een . . eh . . chim . . pan . .
„SEE!
OOOH!

Arme oom Donald! Iedere keer probeert hij zelf de antenne te maken . . .
En ieder jaar valt hij weer van het dak!
En dan moeten we er toch nog een echte tv-reparateur bijhalen!
WIE IS..DAT?!
Dat is nou Junior, oom Donald!
We hebben hem op de kermis gewonnen met ballen gooien!
Mag hij blijven, oom Donald? We zullen heel goed voor hem zorgen! ALSTUBLIEFT OOM DONALD!
Vooruit dan maar, maar zodra hij lastig wordt, moet hij weg!
Dank u wel, oom Donald!
Al goed, al goed!
En help me onthouden dat ik de tv-reparateur aabel na het eten, want ik wil vanavond naar Bananza kijken!
Ja, oom Donald!
Ik geloof wel dat hij 't lekker vindt!
Maar hij gebruikt geen mes en vork!
Tja, het is niet erg beleefd om met je handen te eten!

En denk eraan jongens: morgen moeten jullie bononen voor hem kopen!

's Avonds . . .
Hij sloopt vonnocht bij mij!
Nietes! Hij sloopt bij mij!
We wisselen gewoon. Vannocht is het mijn beurt!

Wat heeft dit te betekenen?
Mijn beurt!
Nietes, ikke!
Niet-waar!

We willen olle drie dat Junior bij ons sloopt, oom Donald!
Hmm! Daar weet ik wel wat op!

Hij gaat alléén beneden slapen, in de huiskamer!
AAAH!

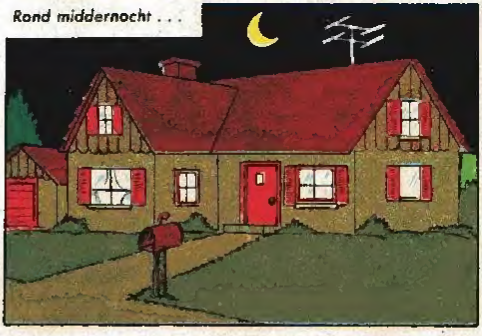
Rond middernacht . . .

Wat is dat voor lawaai? Het lijkt de tv wel!
En nu dames en heren, onze nachtfilm met Bononzo: „Poniek op Ponderosa".

Die jongens moeten niet denken dat ik mezelf voor aap laat staan! HELLUP!

Oom Donald! Wat doet u daar beneden?
Wel, wat denk je dat ik hier doe? Maar wat doen jullie eigenlijk daarboven? Wie heeft de tv aangezet?
Wel verdraaid!
En zo, tot diep in de nacht . . .
De volgende ochtend . . .
Als we op de markt komen, doen we al ons geld bij elkaar!
Dan kunnen we genoeg bananen krijgen voor Junior!
Ik ben benieuwd of oom Donald al uit bed is als we thuiskomen!
Je weet dat hij altijd tot 's middags door blijft slapen als hij de vorige avond naar Bananza heeft gekeken!
Tja!
BANANEN
Tjonge, kijk daar eens!
Laten we maar met een paar kilo tegelijk kopen!
Nee, Junior, niet doen! Oh nee . . . !
Help! Aaaii . . . ! Help!

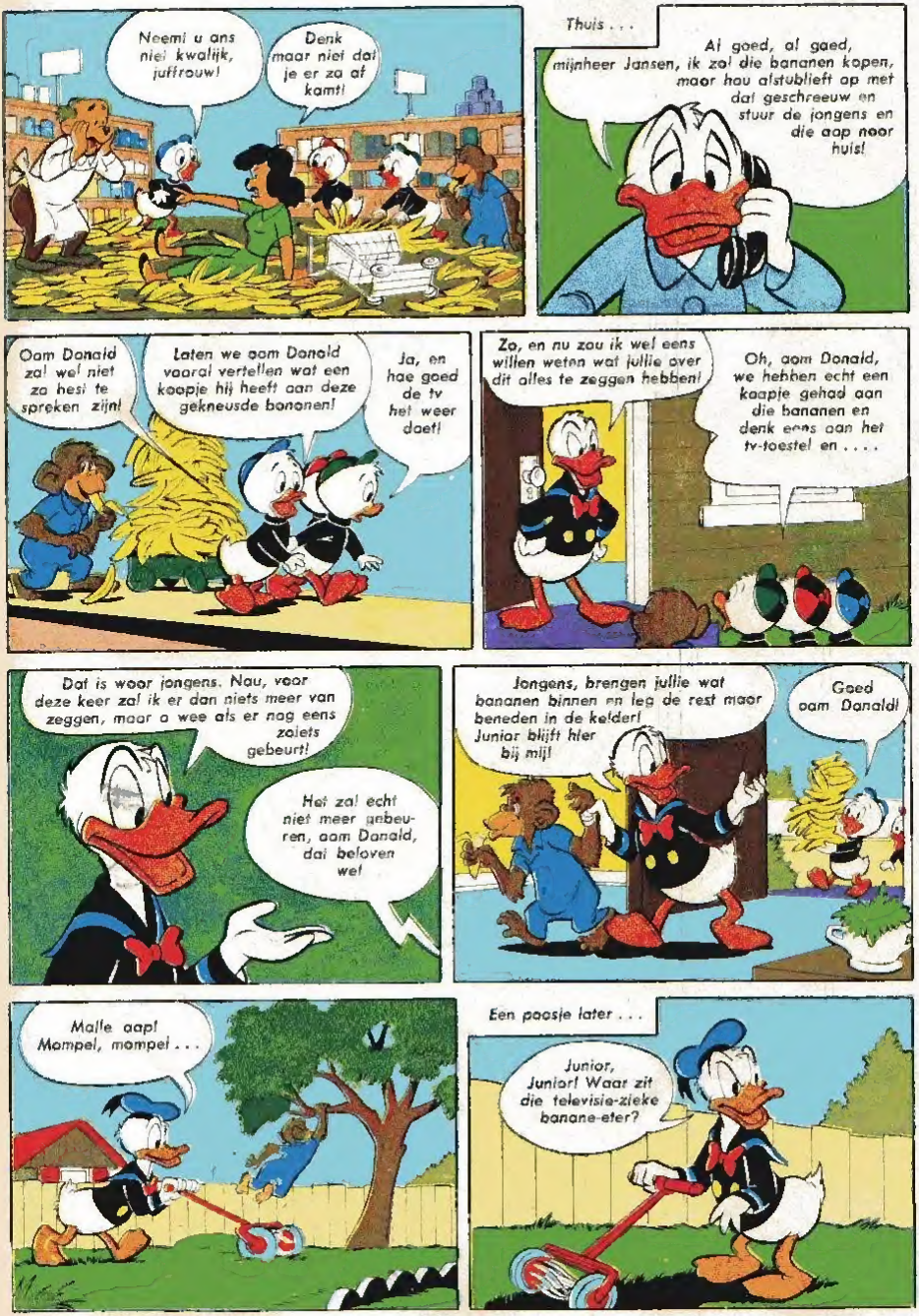
Neemi u ons niet kwalijk, juffrouw!
Denk maar niet dat je er zo af kamt!
Thuis . . .
Al goed, al goed, mijnheer Jansen, ik zal die bananen kopen, maar hou afstublieft op met dat geschreeuw en stuur de jongens en die aap naar huis!
Oom Donald zal wel niet zo best te spreken zijn!
Laten we oom Donald vooral vertellen wat een koopje hij heeft aan deze gekneusde bananen!
Ja, en hoe goed de tv het weer doet!
Zo, en nu zou ik wel eens willen weten wat jullie over dit alles te zeggen hebben!
Oh, oom Donald, we hebben echt een koopje gehad aan die bananen en denk eens aan het tv-toestel en . . . .
Dat is waar jongens. Nou, voor deze keer zal ik er dan niets meer van zeggen, maar o wee als er nog eens zoiets gebeurt!
Het zal echt niet meer gebeuren, oom Donald, dat beloven wel
Jongens, brengen jullie wat bananen binnen en leg de rest maar beneden in de kelder! Junior blijft hier bij mij!
Goed oom Donald!
Malle aap! Mompel, mompel . . .
Een poosje later . . .
Junior, Junior! Waar zit die televisie-zieke banane-eter?

Ducky kun je even hier komen? Ik heb iets voor je!
Natuurlijk Bulder! Wat is er aan de hand?
TONG!
Waar is dat nou voor nodig?
Dat is nodig, omdat ik niet houd van zwemmende chimpansees in mijn vijver!
NOU IS DE MAAT VOL!
Oeil Oom Donald heeft een slechte buil
Wat heeft Junior nou weer gedaan?
Meneer Bulder heeft me geslagen omdat Junior in zijn vijver zwom! Dus — weg met die aap!
Oom Donald! Geef ons nog één kans! We zullen alles doen!
Alles, zeiden ze toch hè? Aha!
En zo . . .
Ik stop het wasgoed erin en dan doe jij de zeep erbij, Kwek!
Ik zal de machine aanzetten!
Goed!

Jongens, kamen jullie hoven! De bedden moeten nog gedaan worden.
ZEEP
We kamen al, oom Donald!
En zo . . .
Oh nee!
Kijk uit!
Het kan me niet schelen wat jullie zeggen! Morgen gaat Junior weg!
Maar oom Donald!
Meer wil ik er niet over horen! Nu ruimen jullie de ramme! op en Junior gaat achter slot en grendel in de kelder!
Ja oom Donald!
's Avonds . . .
Nou Juniar, dit is de laatste nacht dat je hier bent!
Er liggen nog een helebael bananen!
Neem het er maar lekker van, Juniar!
En zo . . .

Dat zou nog eens baffen zijn, als ik dat kelderraam open kon krijgen!
Ik hoop dat ze een heleboel zilveren spullen hebben! Ik ben gek op zilver!
Wat is dat??? Aaaiii... Oefff!
Tjonge, het lijkt hier wel een bananewinkel!
Man, ik moet maken dat ik hier wegkom!
IEIEIEK!
HELLUP!
Kwik, bel de politie! Ik geloof dat Junior het aardig druk heeft gehad!
's Morgens!
Vier bananensarbets en een dubbele voor mijn vriend op de hoek!

WALT DISNEY
Pluto
WROEF!
Weet je nog van die keer, Pluto, dat je mij 'n boom injoeg? „Het begon op de dag dat ik genoeg kreeg van al je hondestreken

Pluto! Go zitten! Ik moet eens met je praten!

Luister héél goed! Van nu af aan vind ik géén kluiven meer onder het kleed en ik verbied je nog langer achter katten aan te zitten en bloemperken om te woelen!

Ziezo, ik hoop dat het nu eens goed tot je doordringt!

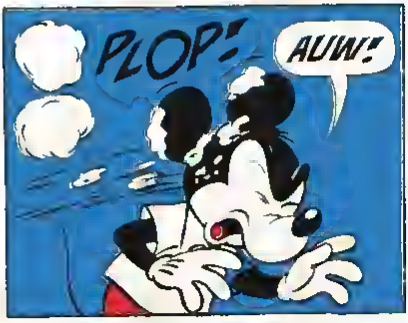
PLOP!
AUW!

„Toen besloot ik je naar een echte hondenschool te brengen. Misschien zou dát helpen!"

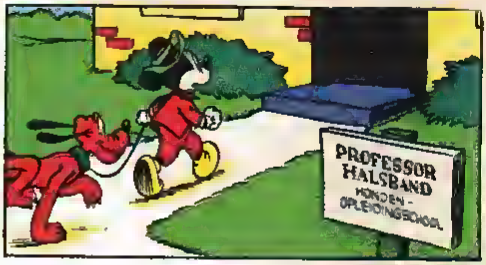

„Maar enkele dagen later . . .

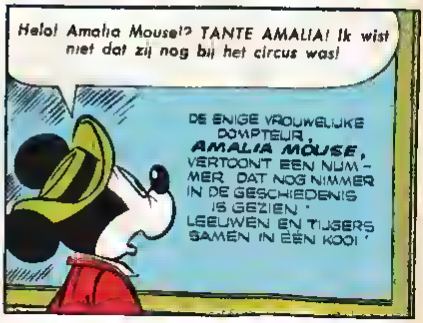

Haera! Als iemand me kan helpen Pluto af te richten, is zij het!

„Even later . . .
. . . en nau dacht ik dat u me wel raad zau kunnen geven, Tante Amalia!
Ik za! iets beters daen, Mickey!

Ik heb nag wat tijd aver voordat het circus valgende week begint, dus ik begin direct met Pluto zèlf af te richten!
Grutjes! Dat is nag eens geweldig! Hae wilt u dat eigenlijk daen?

Op dezelfde manier als ik mijn leeuwen en tijgers africht! Zie je die leeuw daar? Waest, vind je niet?
WRAAAUR!
Nau en òf die woest is!

WROOW!
Let eens op! Wees altijd flink, taon geen angst en laat weten wie de baas is!

Sultan! Wees gehaorzaam! Ga op je kap staan!

Zie je wel?
Prrrrr!
Dat is knap! Wat zau het geweldig zijn als Pluto even gehaorzaam zou warden als die leeuw daar!

Kam aver een paar dagen maar terug! Je kunt ervan op aan dat Pluto dan heel anders zal zijn!
Alvast bedankt, tante Amalia!

„Enkele dagen later
Tante Amalia heeft gezegd dat ik haar in de grote tent kan vinden!
L-lreve h help, Pluto! W wat doe je dáár nou toch!?
Maak je niet bezorgd Mickey!
Ik heb hem samen met de rest van mijn dieren afgericht en hij was heel gehoorzaam! Let maar eens op!
HOEP!
Ga op e kop staan Pluto!
Tjonge dat is enorm!
Niks aan hoor! Hij doet alles wat ik zeg!
Kom hier, Pluto!
Asjeblieft! Neem hem maar weer mee! En zoals ik al zei, je zult hem heel anders vinden dan vroeger!
Prrrt
Hartelijk bedankt, tante Amalia!
Hmm! Ik dacht echt even dat ik hem hoorde spinnen!
Vooruit, brave hond! We gaan naar huis!
Pluto! Wat heb je? Kom nou mee!
TOK!

WROOOW!
PLUTO! Pluto! Wat is er met jóú gebeurd?
GRRR! FSSSST!
Asjemenou! Ze heeft hem samen met die tijgers afgericht, en als je het mij vraagt denkt Pluto nu dat hij ook een tijger is!
Wat is dat allemaal voor lawaai?
U heeft Pluto te goed af gericht, tante Amalia! Hij denkt dat hij ook een van de woeste tijgers is!
Mrrraauw!
Pluto, luister goed! Je bent niet langer een woeste tijger! Je bent weer een dood gewone hond!
KLIK!
KLIK!
„En zo
Nu zit ik weer uitgegraven bloemen te planten! Nou ja, goed voor de lijn!
Maar hoe dan ook, ik ben toch wel blij dat Pluto weer dezelfde ouwe kwajongen is als vroeger!
WRROEF! WRAF!
SSS!

JOEPIE van Dalen was een taxichauffeur in Krekeldam. Het was een aardig stadje en Joepie een aardige man. Hij kende het stadje op z'n duim. Wanneer je een taxi nodig had, dan belde je Joepie maar even en dan was je vlug waar je zijn moest. Joepie was ook erg trots op zijn stadje. Als hij vreemdelingen in zijn wagen had, legde hij ze alles uit en wees ze alles aan. Hij was dan meteen gids en iedereen vond dat fijn. Joepie zei altijd dat je alles moest doen voor een klant en dat taxichauffeur het mooiste baantje was dat er bestond.

Toch was het soms ook wel gevaarlijk. Op een dag stond Joepie met zijn taxi bij het station op een vrachtje te wachten toen er een man met een beer op hem af kwam stappen. „Kun je me naar de Violenstraat brengen, nummer dertien?" vroeg hij. Joepie was erg verbaasd. „Moet de beer ook mee?" zei hij tegen de man. „Is hij niet gevaarlijk?" „Nee," antwoordde de man. „Je hoeft heus niet bang te zijn. Hij doet geen vlieg kwaad." Maar Joepie voelde zich toch niet helemaal op zijn gemak. De beer had nijdige oogjes in z'n kop, hij zag er niet erg vriendelijk uit. Er stonden ook een paar politiemannen bij het station die even naar de beer keken en naar de man en naar Joepie. Toen letten ze niet verder op hen. Joepie opende het portier. De beer was dik en log en hij hoopte maar dat het beest niet in de taxi kon. Maar de beer was vlugger dan hij dacht. Hij stapte in de taxi alsof hij dat al duizend keer had gedaan en hij paste er ook best in.

Joepie klom achter het stuur. Om de beer niet aan het schrikken te maken reed hij niet al te hard. Goed lette hij op het verkeer. Maar er was wel iets erg vreemds aan de hand, waarvan Joepie van Dalen niets zag. De man had zijn koffer opengemaakt en daaruit een pistool gehaald. „Rij wat je kunt," riep hij opeens, midden in de stad. „Ik ben nu de baas." Toen was het al te laat. Bleek van schrik keek Joepie achterom. De man had een donkere bril opgezet en een pet. Hij zwaaide dreigend met het pistool.

„Ik hoef helemaal niet naar de Violenstraat," zei hij. „Dat was maar een list om uit de buurt te komen van het station. Rij nu vlug aan de andere kant Krekeldam weer uit. Anders laat ik de beer op je los."

Joepie kon niets tegen de man doen. Daarom gehoorzaamde hij maar. Even later reed hij het stadje uit. „Mooi," zei de man, „nu neem ik het stuur en jij zit op de achterbank."

Tot zijn verbazing zag Joepie dat uit de huid van de beer opeens een andere man te voorschijn kwam. Die keek Joepie grijnzend aan. Joepie van Dalen begreep eensklaps alles. Waarom de politieagenten voor het station hadden gestaan. De twee mannen waren natuurlijk mis-

aan

dadigers en ze wisten dat zij zouden meekomen met de trein. Maar ze wisten niet dat een van hen zich als een beer had vermomd en de andere als berelelder. Het was werkelijk heel slim van hen. Joepie was ineens boos omdat hij er ook was ingelopen. De twee mannen zaten nu voor in de taxi, de ene aan het stuur. Ze reden heel hard in precies de tegengestelde richting waarin de trein had gereden. Dat was natuurlijk om de politie op een dwaalspoor te brengen. Die zou nu wel hebben gemerkt dat ze was gefopt en zocht natuurlijk de man en de beer overal. Maar die waren al lang weer uit Krekeldam weg.
Joepie had voor de slimheid van de twee boeven toch wel bewondering, al was het voor hem zelf niet zo best. Want wat deden ze nu met hem? Nu, dat merkte hij gauw. Toen de twee mannen een eind hadden gereden, keken ze achterom naar Joepie. „Zo, nu zullen we jou eerst een poosje onschadelijk maken," zeiden ze. „Anders verraad je alles veel te gauw. Wij moeten eerst over de grens."
De auto stopte al op een stille plek. Er was niets dan bos. Heel in de verte was nog net de toren van Krekeldam met het haantje erop.
De twee mannen stapten uit en trokken ook Joepie naar buiten. Ze haalden een stuk touw voor de dag.
Joepie begreep dat ze hem vast wilden binden. Vlug dacht hij na en toen had hij opeens een idee. „Mag ik de huid van de beer aan hebben?" vroeg hij. „Anders krijg ik het misschien koud als mee de boeven hem vast hadden willen binden. „Wie het laatst lacht, lacht het best," dacht hij. „Ik hen weer zelf baas." Joepie

Hoe Joepie van Dalen een echte pelsjas kwam

door Ad van Seyen

het lang duurt voor ze me vinden."
„Trek het vel maar aan," zeiden de mannen. „Dan zijn we dat ook meteen kwijt."
Joepie pakte het berevel vast. Toen keek hij de twee mannen aan
„Ik weet niet hoe ik het aan moet trekken," bromde hij. „Ik heb nog nooit in de huid van een beer gezeten. Kan eentje van jullie het mij misschien even voordoen?"
Een van de boeven greep ongeduldig de berehuid vast. „Kijk, zo moet het," zei hij. Hij stak zijn hoofd in de huid. Op dat ogenblik kon hij niet meer zien wat er gebeurde. Daarop had Joepie gewacht. Vlug gaf hij de andere boef een harde klap. Die tulmelde over zijn kameraad heen en raakte verward in de huid.
De boef in de huid die niet zag wat er gebeurde, en die dacht dat het Joepie was, verkocht hem meteen een flinke mep. Beide kerels brulden het uit. Woest vochten ze opeens met elkaar.
Joepie van Dalen stond er lachend bij. Hij vouwde het berevel om het tweetal heen. Toen knoopte hij het hele pak vast met het stuk touw, waarlegde het tweetal achterin en reed naar Krekeldam terug.
Een half uurtje later leverde hij daar op het politiebureau opgewekt zijn vrachtje af en vertelde alles.
Nu, de politiemannen namen hun petje voor hem af.
Ze hadden overal naar de boeven gezocht. Toen had Joepie nog een vraag.
„Ik heb een lange rit gemaakt," zei hij. „Kijk maar eens op m'n taximeter..... Van wie krijg ik dat nu betaald?"
„Tja," zeiden de politiemannen. De twee boeven hadden geen cent op zak, dat hadden ze al gemerkt.
Toen wist Joepie wel raad.
„Geef mij dan maar de berehuid," sprak hij. „Dan heb ik toch wat."
Dat vond iedereen best.
Zo reed Joepie van Dalen met de berehuid naar huis. En daaruit maakte zijn vrouw voor hem een prachtige jas, die in de winkel zeker heel veel geld zou hebben gekost.
In die jas reed Joepie toen het winter was, door de stad en dan lachten de mensen tegen elkaar. Want ze wisten in Krekeldam natuurlijk allemaal hoe Joepie aan die mooie pelsjas was gekomen.....

WALT DISNEY

Madam Mikmak

Intussen, vlakbij ...
♫ HI HO TIERELIER ♫ WIJ GAAN VISSEN MET Z'N VIER!

Hé, jongens, daar heb je het huisje van Madam Mikmak! Laten we haar even gedag gaan zeggen!
Kunnen we niet alleen maar even zwaaien? Lijkt me wel zo veilig!

Ha, Makkie! We gaan vissen! Zin om mee te gaan?
Hmm!
FSJIIT!

Nou, jullie zijn brave booswichten, hoor, erg aardig van jullie om me te vragen, maar ik ben bezig!
HOE!!
EEN GOUDEN APPEL?

Hé, dat ding is minstens een miljoen karaat! Dat is een fortuin waard!
Wat ga je ermee doen, Makkie?
Ik weet het nog niet jongens!

Maar ik ben in een erg vrijgevige bui, ik denk dat ik hem weg geef!
Niet dringen! Ik zag hem eerst!
Oef!
FSJIIT!

Kalmpjes aan, jongens! Ik had gedacht aan Sneeuwwitje af zal
Huh?

Je weet wel, in dat verhaal neemt ze een hap van een appel en dan krijgt ze een appelflauwte! Hihi!
Wat 'n flauwe streek!

Maar, zoals ik al zei, ik ben vandaag echt in een MENSLIEVENDE bui!
Oh, ik krijg er buikpijn van!

Haor eens, mannen, we kunnen Mikmak die appel niet zo maar laten weggaoien!
Nee! Met zo'n klomp goud kanden we ons hele verdere leven rentenieren!

Dus . . .
Nou, denk eraan, jongens, als ik de appel te pakken heb, delen we de buit eerlijk!

Allemensen, dat is het toppunt, daar heb je Sneeuwwitje in eigen persoon!
BLAUW IS DE HEMEL EN GROEN IS 'T GRAS...TADIEDALDOO!
Jandappie! Mikmak heeft me in de gaten! Heh, heh! Het loopt van een leien dakje!

Dag, liefje!
Oh, grutjes!

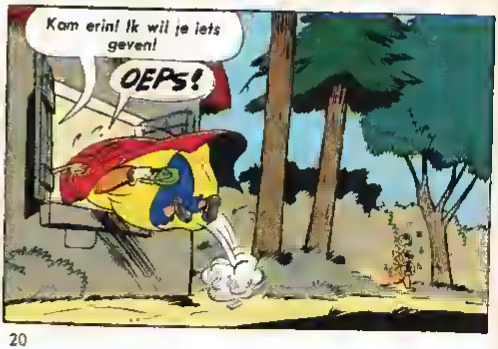
Kom erin! Ik wil je iets geven!
OEPS!

Heb je ooit zo'n mooie appel gezien?
Nee, jonge eh, mevrouw!
Snuff!
Wat een beeld! Bedankt, hoor! Tot ziens!
Hé!
ZOEF!
Niet zo haastig, hartje! Jij bent te HAPPIG!
Huh?
ZOEF!
Wie weet, misschien ben jij wel een van de Zware Jongens, verkleed als Sneeuwwitje!
Eh . uh . . welke zware jongens?
Kom maar eens mee, liefje, dan zullen we het aan de SPIEGEL vragen!
AAUW!
Oei! Als ze ontdekt dat het nummer 176-540 is, zijn we verloren!
Niks daarvan!
Ik heb in geen jaren in die toverspiegel gekeken! Es zien of hij nog werkt!
Oh-oh!

Spiegeltje, spiegeltje, doe je mond eens open — is dit Sneeuwwitje of moet ik hem een klap verkopen?
Ja hoor, dat is em eh . . . hoor! 't Is in orde! Dat is Sneeuwwitje! Over en sluiten moor!
Oef!
Nou, je hebt me aardig in de war gebracht, Sneeuwwitje! Hier is je oppel! Eet smakelijk!
Hé! Da's niet beleefd, hè, om zo maar weg te lopen en hem niet op te eten! Ik wil zien hoe je flauwvalt!
Hm, er was, geloof ik, iets raars met die toverspiegel!
Hè, iemand heeft een gat door de muur EN de spiegel gezaagd!
Nou, jongens, laten we de buit verdelen! Hoho!
Dus DAT is het, hè?

Die boeven hebben me erin laten lopen! Nou, dat spelletje ken ik ook!
Hokus huppele pup!
PLOP!
Nou zullen ze eens zien hoe IK de zaken aanpak!
Wacht even, ouwe jongen!
Kijk! Mikmak heeft ons er tussen genomen!
Daar gaat Sneeuwwitje met een hele BERG gouden appels!
Oh, lieve help! Rovers!
Ja, en je kunt ons die appels maar beter meteen geven, juffie!
Zoals je wilt, jongens!
VERHIP!
MIKMAK!
PAF!
Oef! Dat zijn ROTTE appels!
PLOP!
PLATS!
Ik had het kunnen weten! Ze glonsden hele maal niet als goud!
Hihi! Zo zie je maar weer, jongens, het is niet alles goud wat er blinkt!

Avontuur in Frankrijk

GESCHREVEN DOOR
ROBERT BATEMAN

Eddie Dzwlack, op zoek naar een familiebezit in Frankrijk, blijkt Eddie Dulac te heten. Zijn ouders trachtten, tijdens de Duitse bezetting in Frankrijk, via de Pyreneeën te ontkomen naar Engeland. Zijn vader kwam daarbij om; zijn moeder ging daarna enige tijd bij een oom en tante in Engeland wonen en stierf toen Eddie twee jaar oud was. In een brief, verstopt in een horloge, leest Eddie over het verborgen familiebezit. Nu, na jarenlang sparen, is hij op zoek gegaan. Maar waarom bespiedt Rudolf hem steeds. Wat weet hij?

„ZO, we zijn er allemaal," zei Harry, terwijl hij quasigewichtig de koppen telde, alsof hij uitgebreid appel hield. „En wat doen we nou?"

„Allemaal" waren zij drieën: Harry, Archie en Eddie. Het was de laatste middag vóór ze de terugreis zouden aanvaarden en ze zaten boven op de hoge wal van een oude stad. Recht beneden hen zagen ze uit op een wirwar van nauwe straatjes en verderop lag 't nieuwe gedeelte van de stad, vol hoge, glinsterend witte, moderne hotels.

Alle drie waren ze bruinverbrand. Ze hadden alle inhammen en grotten ten noorden en zuiden van Tossa onderzocht, elk zoort Spaans eten dat ze maar konden krijgen, geproefd, ze hadden wat akkoorden leren aanslaan op de gitaar en kastanjetten gekocht, flessen wijn en vrolijk gekleurde zonneschermen, om deze straks als cadeautjes thuis uit te delen.

Ze waren juist op 't punt om terug te komen op Eddies probleem. „Nou," zei Harry, „moet ik met de hamer op tafel slaan en de vergadering tot de orde roepen?"

Archie liet zijn fototoestel zakken. Hij had een filmrolletje achtergelaten in het hotel in St. Flour om te laten ontwikkelen en hij had nu zijn tweede helft opgebruikt. „Het is nogal eenvoudig," zei hij. „We moeten zorgen dat de bus in Garabit zelf stopt en er tussenuit knijpen — óf we moeten in St. Flour middan in de nacht opstaan an met behulp van de sterren en een lichtgevend kompas terugsjouwen."

„Terugsjouwan..." zei Harry. „Ik moet er niet aan denken!"

„Nee. Maar bedenk jij maar eens een manier om die bus te laten stoppen en zó, dat we niet een woedende Rudolf achter ons aan krijgen!"

„We zouden kunnen doen alsof een van ons wagenziek was," stelde Eddie voor. „Op de heenwag was Harry ook voortdurend aan het klagen...."

„Ik had last van mijn rug, niet van mijn maag!"

„....en dan zouden ze moeten stoppen. Archie an ik helpen Harry dan naar buiten an we nemen da henen."

„Vergeet 't maar," zei Harry an borg zijn fototoestel op. „Heh ja Rudolf weleens zien rennen? Nee, dat wordt niks. En we hoeven niet te rekenen op nieuwe pech met de bus. We zullen het 's nachts moeten doen, Eddie, wist jij dat we jou de hele nacht in St. Flour in 't oog hebben gehouden?"

„Wat vertel je me nou?" Eddie zette grote ogen op.

„We waren nooit meer dan 'n paar honderd meter achter je als je er op uit ging — behalve toen in St. Flour. Waarom kwam je eigenlijk terug naar dat café?"

Eddie grijnsde een beetje onnozel. „Ik was verdwaald. Op die heuvels loop je urenlang in cirkels rond. We zullen zeker een kompas nodig hebben als we het zo willen doen als jij zegt."

Archie dacht heel diep na. „We zullen ook een zaklantaarn nodig hebben en een mes om ons door het cement heen te werken als we er zijn. Een heel stevig mes met een sterk lemmet."

„Dat is al in orde," zei Harry. „Ik heb een lantaarn en een dolkmes."

„We hebben ook een flinke sterke zak nodig. Een rugzak of zoiets dergelijks."

„Waarom? We nemen toch geen eten mee?"

„Neem me niet kwalijk, Harry, maar dat vind ik een stomme opmerking. Het is niet voor wat we meenemen, maar voor wat we hopen te vinden."

Ven heneden klonk een schreeuw van een man met een kar met fruit. „Olga! Hace calor, no? Quiera tomar algo?"

„Si, por favor. Quieremos tres naranjas. Ciento vale?"

Archie en Eddie keken Harry in opperste verbazing aan, toen deze

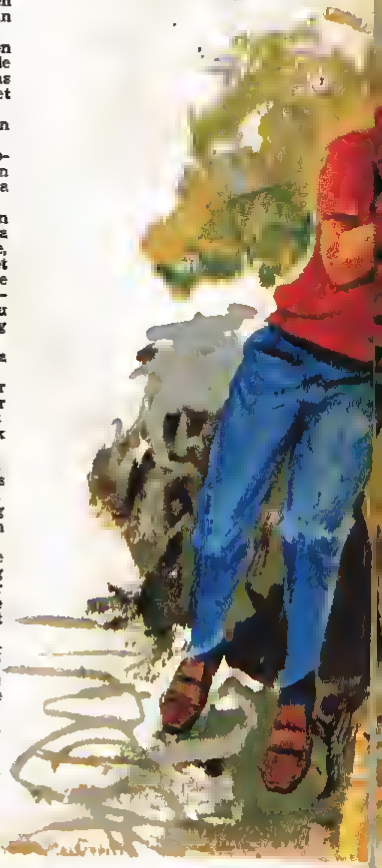

wat klein geld uit zijn zak haalde, er een paar munten uitkoos en die de man toewierp. Handig ving hij de sinaasappels op die de man naar hem opgooide.

„Asjemenou ." Archie was zo verbijsterd, dat zijn brillaglazen er van beslogen en hij Harry bijna niet meer kon zien. „Waar haal jij al dat Spaans vandaan?"

Harry pelde aandachtig zijn sinaasappel. „Ach," mompelde hij, een beetje grimmig, „ik ken een paar lui die o zo graag hun mondjevol Frans wilden laten horen. En daarom heb ik, terwijl Archie zijn sleepuurtje op 't strand had, ham rustig laten dutten, om wat Spaans te gaan leren bij de kelner in 't hotel."

„Jij .. jij .. stiekeme .." sputterde Archie. „Jij sluwe, stiekeme .."

Herry grinnikte. „Ik kreeg er een beetje genoeg van om beschouwd te worden als iemand met alleen maar spieren en geen hersens!"

„Mooi! Laat die nieuwe hersens van je dan maar eens gauw werken," zei Archie. „Bedenk eens een manier om uit dat hotel in St. Flour te komen, zonder dat we Rudolf achter ons aan krijgen."

„Tja ." Diepe denkrimpels kwamen er in Harry's voorhoofd. Archie hóórde hem bijna denken.

Illustratie: Ted Mathijsen

„Kunnen we niet een paar lokeenden gebruiken?" stelde Eddie voor. „Laten we Tom en Ken vragen ons te helpen. Als zij er eerst vandoor gaan, als een kudde olifanten"

„Rudolf is niet gek," onderbrak Harry.

„Nou goed dan, niét als een kudde olifanten, maar toch lawaaiig genoeg om de aandacht te trekken."

„Waardeloos," vond Harry. „Veel te ingewikkeld. Iedereen zou denken dat er een legeroefening werd gehouden. Ik zie ons al met z'n vijven, nee, met z'n zessen als Rudolf er bij is, het hotel uitlopen. Je krijgt meteen alle enderen achter je aan." Hij grinnikte. „Man, op die manier kunnen we net zo goed de bus nemen in plaats van te gaan lopen. We zouden Alphonse er voor kunnen betalen en journalisten kunnen uitnodigen!"

„Met één ding hebben we geen rekening gehouden," zei Archie rustig. „Deze keer hoeft Rudolf niet op Eddie te wachten. Hij weet nu waar hij moet zijn. Hij hoeft alleen maar te zorgen dat hij daar is en te wachten tot Eddie komt opdagen."

Harry fronste zijn voorhoofd. „Tja ... daar heb ik niet aan gedacht. Zeg, is dat geen idee? We overweldigen Rudolf en binden hem vast in zijn kamer."

„En bam dan moord en brand laten schreeuwen zeker? Vergeet niet, we kunnen niet bewijzen dat hij iets onwettigs heeft gedaan. Of de Franse wet moet heel sterk verschillen van de onze. Hij zou ons mooi in de gevangenis kunnen krijgen." Vanwaar hij zat had Archie een breed uitzicht over de hele stad en het strand. „Kijk, daar is-ie, met een stel van ons. Dacht jij nu werkelijk dat de Franse politie je zou geloven als je ze vertelde dat hij een misdadiger was?"

Rudolf was met zes jongens aan het balspelen. Archie wist uit ondervinding dat een van de eerste regels voor een detective was: niet op gezichten af te gaan, niet bleke, dikke, lelijke figuren te verdenken en iedereen met een onschuldig, eerlijk gezicht uit te sluiten. Maar mocht je dat van een stel politiemannen, weggestopt tussen de bossen bij Garahit, ook verwachten? Nee."

Harry scheen tot dezelfde conclusie te zijn gekomen, hoewel langs een andere weg. „Kunnen we dat lokeend-idee van Eddie toch niet gebruiken? Maar dan een beetje anders? Laten Tom en Ken, in plaats van het hotel uit te gaan, de hele avond om Rudolf heen blijven hangen. Was er geen biljartzaal in het hotel?" „Dat is de vraag of Rudolf biljart speelt," zei Eddie.

„Luister eens," wierp Archie tegen, „we kunnen beter nu de moeilijkheden zien dan later. Als hij geen biljart speelt, wat dan wel?"

„Ik heb een spel kaarten," stelde Harry voor, „en Ken heeft een zakschaakspel bij zich."

„En als hij nu eens voor geen van beide wat voelt?" kwam Eddie weer.

„We hebben nog achtenveertig uur om wat anders te bedenken." Archie stond op. „Laten we nog wat gaan zwemmen."

Ze waren net het water uit toen ze Rudolf plotseling weg zagen lopen van het groepje; hij wandelde de boulevard op en ging de stad in. Harry staarde hem na. „Waar gaat hij nu opeens heen?"

„We kunnen hem achterna gaan," opperde Eddie en wreef het zand tussen zijn tenen weg.

„Niet „we"," zei Archie. „Ik." Hij grinnikte. „Ik heb Harry één ding hiermee bezig gezien. Nooit meer. Ik zie jullie wel met 't eten — hoop ik!"

Hij rende weg, want Rudolf was al verdwenen in een van de nauwe straatjes in een van de oudste wijken van de stad. Overal slenterden toeristen langs de winkels, kijkend naar souvenirs. Archie had moeite om tussen hen door en langs hen heen te komen om Rudolf in 't oog te houden. Het kriolelde van de zijstraatjes en elk ogenblik kon hij in een daarvan verdwijnen. Voor de tiende maal verontschuldigde hij zich toen hij weer tegen iemand aanbotste en hij vroeg zich af of het eigenlijk geen gekkenwerk was. Per slot van rekening, Rudolf zou best een heel goede reden kunnen hebben om zich, op deze laatste middag, zo de stad in te haasten. Als reisleider had hij veel aan zijn hoofd: het hotel, de bus, betalingen, telefonische afspraken met restaurants op de terugreis, die moeten voorbereid worden op een maaltijd voor vijftig personen.. Zou hij het maar opgeven en teruggaan naar Harry en Eddie om nog een half uurtje te zonnebaden? Het was heel verleidelijk. Rudolf sloeg links af. Zich dekkend achter een dikke vrouw met een kindje sloeg Archie ook links af. Ze bevonden zich nu in een van de rustiger straatjes, met minder mensen, minder souvenirwinkels. Alleen bij de ingang van het postkantoor stond een groep mensen.

Rudolf ging naar binnen. Er stondan twee lange rijen voor de loketten, maar hij wandelde er voorbij en liep helemaal naar het andere eind, waar het zo stil was, dat Archie hem niet durfde te volgen. Hij stelde zich op, even binnen de deur, waar hij gedeeltelijk schuil ging achter de rijen mensen. Hij zag Rudolf naar een van de schrijftafels lopen, een blok telegram-formulieren pakken en een potlood. Een halve minuut later was hij al klaar. Een kleine kans, een héél kleine, daed Archie besluiten te blijven, namelijk, dat Rudolf hard genoeg op het potlood had gedrukt om een duidelijke afdruk van zijn bericht op het blok achter te laten. Maar dit was niet zo. Archie hield het blok vlak voor z'n ogen en zocht naar een spoor van een adres of een bericht. Van een adres was niets te zien. En van het bericht zag hij alleen beneden aan iets staan dat leek op ... „heeft verder niets ondernomen." Dit was in ieder geval waar, dacht Archie. Eddie had verder niets ondernomen. Maar had het bericht wel iets met Eddie te maken? Als dat zo was, bewees het duidelijk één ding: Rudolf had een medeplichtige!

En wie zou die medeplichtige kunnen zijn? Wie kan er nog meer belang hebben bij het verborgen familiebezit?

ditjes en datjes van Donald Duck

DE belangrijkste industrie op het eiland Curaçao is het verwerken van ruwe aardolie, die uit Venezuela komt. Dit jaar is een jubileumjaar voor de aardolie-industrie en daarom heeft de Postdienst van de Nederlandse Antillen een serie van drie zegels uitgegeven. Op iedar van die drie zegels staat: „50 jaar olie-industrie op Curaçao". Op de zegel die je hier ziet, komt een groot tankschip binnenvaren in de haven, waar (op de achtergrond) grote opslagtanks staan. De afbeelding op de zegel is gemaakt van een kleurenfoto.

EEN LEKKER TOETJE

IS er iemand jarig thuis of wil je de hele familie eens lekker verrassen? Vraag dan aan je moeder of je dit toetje eens mag klaarmaken.
Je hebt er voor nodig een flesje vanillevla, een flesje chocoladevla, een paar koekjes, het wit van één ei en (als dat mag tenminste, echt nódig is het niet) een paar Franse vruchtjes. Zet een paar leuke glazen klaar en neem de chocoladevla in je ene en de vanillevla in je andere hand. Giet langzaam en voorzichtig de vla in het glas en dan zie je dat de beide kleuren dan gescheiden blijven. Daarna zet je een koekje rechtop langs de kant van ieder glas, spuit wat stijf geklopt eiwit (mèt suiker) tegen het koekje en legt er een paar gekleurde Franse vruchtjes bovenop.

ZO IS 'T!

Vreemdeling in Amsterdam: „Agent, als ik de Kalverstraat doorloop, ligt daar dan het Damrak?"

Agent: „Ja zeker, meneer. Maar dat ligt er óók als u de Kalverstraat niet door loopt..."

TIP VOOR KRALENRIJGSTERS

VIND ja het waleens moeilijk bij 't kralenrijgen om precies dezelfde kraaltjes bij elkaar te zoeken? Dan volgt hier een leuke tip.
Neem een kartonnen sierrekje (ik wed dat moeder er wel ergens eentje over heeft) en versier het hier en daar met een streekje verf.
Wanneer de verf opgedroogd is, kun je in ieder kuiltje verschillende kraaltjes doen, die je soort bij soort of kleur bij kleur uitgezocht hebt. Je zult zien dat je veel plezier hebt ven deze handige tip!

JAN WIL OP REIS

Hotse, botse, tierlantyntje,
Ik wil met je mee gaan, treintje,
Tjoeke, tjoek naar Amersfoort,
Voor één centje, is 't akkoord?
Breng me vlug naar Peterburen,
Naar Neerbosch of Waddinxveen,
Ryd me snel naar Sneek en Ede,
Tuf mij overal maar heen.
'k Heb een zak met snoepjes bij me
En een dikke pepermunt,
Ho, myn treintje, tierlantyntje,
Houd eens stil zeg, als je kunt!
Zie je niet dat 'k met je mee wil,
Eigenwijze dieseltrein,
Nu .... dan moet je 't zelf maar weten,
't Had gezellig kunnen zyn!

* * * * * * * * *

WAT 'N VRAAG!

BADMEESTER: „Zeg jongetje, kun jij wel zwemmen?"
Jongetje: „Jazeker, meneer!"
Badmeester: „En waar heb je dat dan geleerd?"
Jongetje: „In het water, meneer."

Tom Poes en de WISPEN

HU IS ONTSNAPT!
ACH, NU MOET IK VLUCHTEN, VÓÓR DE ZWERM KOMT!
BEGRIJPT U NU WAAROM IK AAN DE NOODREM TROK?
EN OF!
MET ZO EENTJE ZOU IK OOK NIET GRAAG IN ÉÉN COUPÉ WILLEN ZITTEN!
KIJK, DE TREIN IS GESTOPT. EN DAAR GAAT HEER OLLIE!
EN DAAR GAAT WISPENZWERM!

AU! AU! O! HELP!
DEZE BLUB ...BLIB..BLISPEN ZIJN MEER DAN IK VERBLUB... VERDRAGEN KAN. IK...
...IK GA ER AAN...
...TEN ONDER!
WACHT, ALS IK OVER TWEE TELLEN OPDUIK, ZAL IK NET HET VLIEGENDE TAPUTJE KUNNEN GRIJPEN...
DAAR ZWERMEN WISPEN, DUS HIER ERGENS IS HIJ ONDERGEDOKEN.
STUG OP! BLUB! VLUG!

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Posthus 497. Telefoon 020-731361. Giro 119.131 (alleen voor post-abonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers. Abonnementsprijzen. **Nederland:** 25 ct. per week. Losse nummers 35 ct. **Nederlandse Antillen** en **Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** N.V. Tijdschriften Uitgevers Mij., Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen. Tel. 382380. P.C.R. 83405. Prijs é fr. **Overig Buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daarvan af te staan.
© 1965 Walt Disney Productions

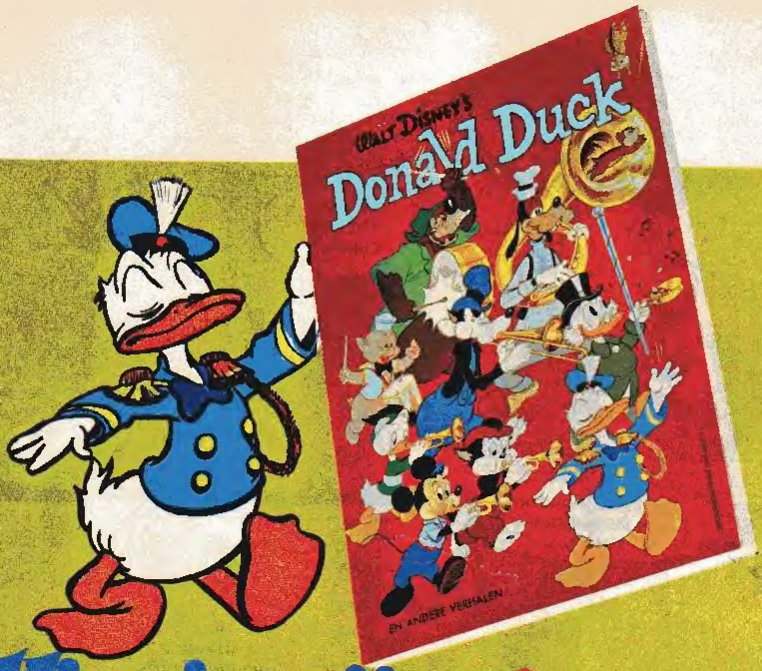

Hier is mijn nieuwste STRIP-ALBUM!

Weer een faeetelijk boek waerin mijn nieuwste, vrolijksta evonturen koatelijk zijn getekend en verteld door WALT DISNEY. De man die mijn familie beroemd maakte over heel de wereld. De men die heeft gezorgd dat miljoenen en miljoenen kinderen van mijn verhalen genieten. Hele dweze gebeurteniaaen maak ik weer mee met mijn neefjea, oom Dagobert en met al die andere Disneyfiguren. Met dit nieuwste etripboek ven 120 grote pagina's zullen jullie weer uran plezier kunnen beleven. Wet zullen wij weer lachen, samen!

DE BEZORGER HEEFT DIT ELFDE DEEL

Bestellingen van postabonnees op girorekening 477682 ten name van De Geillustreerde Pers N.V. te Amsterdam. Op het girostrookje s.v.p. vermelden: Donald Duckboek nr. 11. Prijs voor niet-abonnees 13,50. - Buitenland 50 cent extra.

2,50

OOK VAN HET 10de OONALO OUCKBOEK HEEFT DE BEZORGER NOG EEN VOORRAAOJE